Посвята М. Ставиському

Сон літньої ночі колись мені снився.
Коротка та літняя нічка була,
І сон був короткий, — він хутко змінився
І зник, як на сході зоря розсвіла.

Чудовая мрія, розкішна та ясна,
Кохано в ту ніч обгорнула мене,
Приснилась мені люба доля прекрасна,
Приснилось невидане щастя дивне.

Була я щаслива, безмірно щаслива;
Приснилось мені... та того не списать!
Де в світі є мова така чарівлива,
Щоб справжнеє щастя могла розказать?

Та сон був короткий. Ранесенько-рано
Вже зникла рожевая мрія моя, —
Туди полинула, де грала кохано
Злотисто-рожева світова зоря.

Поглянула я, що вже нічка зникала, —
І душу мою обгорнула печаль;
І тихо-тихесенько я промовляла:
"Сон літньої ночі! мені тебе жаль!.."

Я щастя не маю і в мріях не бачу,
Бо іншії мрії у серці ношу;
Коли я часами журюся і плачу, —
Я щастя у долі тоді не прошу.

Для інших і доля, і щастя хай буде,
Собі я бажаю не сну, а життя, —
Хто зо сну прокинувсь, хай щастя забуде,
йому вже до щастя нема вороття!